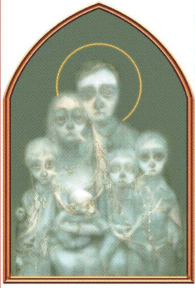

ÇOCUĞUM OLSUN İSTEMEM

- Siz çocuk istemiyor musunuz?
- İstemiyorum. Kesinlikle. Çocukluktan, çocuklardan çok hoşlanıyorum. Ama çocuk sahibi olmak gibi bir iddiam ya da bu şekilde genterimi sürdürmek gibi bir egom yok. Egom resimlerime akıyor. Kendimi orada kaybediyorum.

"Genetik Hafızamız adlı bu eser bence tuhaf bir eser. İkona çerçevesiyle Batılı bir inanc sistemine gönderme yapıyor. Güçlü bir aile, anne, baba, üç tane de erkek çocukları var. Ama kucaklarında bir maymun çocuk var. Maymun çocukla, dinlerin karşı olduğu maymundan geldiğimiz düşüncesine gönderme yapıyorum. Hepsi huzursuz bir bakışla bize bakarken, sadece maymun bize bakmıyor. Maymun olmasaydı, bu bir kutsal aile olacaktı."

İkinci kişisel sergisi 'Senin Ailen Bir Yalandı Yavrum'u açan karikatürist-ressam Bahadır Baruter, çizimlerinden tanıdığımız 'deli doktor'un terapi koltuğuna oturdu ve çocukluğunu anlattı

Yeteneğim olmasaydı deli olarak kalırdım

"Annem Uyurken resmin adı, ama aslında anne uyumuyor. Uyuyan gözlerini kapamış iki erkek baba ve oğul var bu resimde. Erkek çocuğun eünde arabalar yerine bebek var. Çatışmayı gösteriyor."

AİLE OLMADAN OLMUZ

- Yeni açtığınız serginin başlığı 'Senin Ailen Bir Yalandı Yavrum'. Neden böyle başlık seçtiniz?
- 'Senin annen bir metekti yavrum', lafına gönderme. Karım buldu aslında. Bu laf, bir yetişkinin itirafı. Benim sergide ilişki kurduğum kişi, masum çocuk. Sanatçı da, entelektüel meseleleri olan insan da toplumun çocuğu.
- Çatıştığınız insanları aileniz gibi hissediyor musunuz?
- Tabii çalıştığım dergilerde arkadaşlarımla, editörlerimle öyle oldu. Ama özgürleşmek için ustalarımı öldürerek var oldum. Benim yetistirdiklerim de kendi kanatlarını taktılar, uçtular gittiler. Saygı, vefa ise konuşulmaz; anemne ve babama şükranımı konuşmaya gerek duymam. Ailesiz olmaz, ama ona kafa tutacaksın.

YILLARDIR

mizah dergilerinden imzasını tanıdığımız bir isim Bahadır Baruter. *L-Manyak*'tan *Lombak*'a, oradan da *Penguin*'e uzanan karikatür serüveninin yanı sıra bir de ressam kimliği var Baruter'in. Üniversitede resim eğitimi alan Baruter, şimdi yeni sergisini Nişantaşı'nda bulunan Galeri x-ist'te açtı. 13 Ekim'e dek sürecek serginin ismi 'Senin Ailen Bir Yalandı Yavrum'. Adından da anlaşılacağı gibi sergi, ailelerin sorunu ilişkililerine ve yapaylığına odaklanıyor. Bahadır Baruter de bu sergiyi, terapi gördüğü dönemde ailesi hakkında yaptığı konuşmalardan ve edindiği tecrübelerden yola çıkarak hazırlamış. Hal böyle olunca biz de Baruter'in çizimlerinden tanıdığımız 'deli doktor' ve 'deli bilim adamı' karakterlerinden yola çıkarak çizerle birlikte bir 'deli psikiyatrist' yarattık; Baruter'i terapi koltuğuna oturttuk, çocukluğuna ve ailesine yolculuk yaptık.

Nasıl bir ailede büyüdünüz? Çocukluğunuzu nasıl hatırlıyorsunuz?

- Çok rahat ve özgür büyüdüm. Kaygıları derinlerde olan, yüzeyde çok problemi olmayan, orta sınıf, Ankaralı bürokrat bir ailede doğdum. Sorunlu bir çocuktum, ama bu benim aileme ilgili bir durum değildi. Benimle ilgiliydi. Tek çocuk değildim, bir de kız kardeşim vardı. Ama aile hastalıklıdır, sorunludur diyorum. Bunu derken, bahsettiğim aslında kendi çekirdek ailem, yani annem, babam ve kız kardeşim değil. Kalabalık, geniş bir ailenin de parçasıyım. Kuzenler, teyzelerle, bol akrabayla 20-30 kişilik yılbaşı ve bayram yemekleri hatırlıyorum çocukluğumdan... Onların uyumsuzluklarını, kişiliklerini gözlemledim. Bu gözlemlerimden su sonucu çıkardım: Aile, en çatışmasız olduğu düşünülen, ama aslında en çatışmalı topluluk.

Nasıl çatışmalar vardı? Bu çatışmalar korkuttu mu sizi? Nasıl etkilendiniz?

- Kadın iktidarı, erkeklerin gecimsizliği, kompleksler, egolar... Yine de aslında son derece cici bir aileydi. Görseniz, nasıl da uyumlu, kibar, tatlı insanlar. Ama resimlerimde anlattığım benim ailem değil, herkesin ailesi. Ben kendimi kurban ediyorum. 'Bakın, benim ailem böyle. Sizininki değil mi?'

FİŞUN YALÇINKAYA

diyorum. İnsanları kendi zaafıyla yüzleştirmek istiyorum, aile de bunun en hakiki özeti. Çünkü aile güvencesi içinde insanlar yalan yanlış duruyor. Ailem bu söylediklerimi duyarsa ne olur acaba?

Düşünmeyin bunları, rahatlayın. Yoksa ailenin içinde kendinizi rahat hissedemiyor musunuz?

- Rahat olamam. Ben kibar olmaya çalıştıkça zorlanıyorum. Annem babam, sana verdiği terbiyeyi göstermek ister. Sen de o terbiyeyi göstererek, bir şeyler kanıtlamaya çalışıyorsun. Müthiş bir yapaylık söz konusu... Dediğim gibi ben uyumsuz sorunlu bir çocuktum.

Neden sorunlu bir çocuk olduğunuzu düşünmüyorsunuz?

- Yalnız olmayı seven, kendi halinde, biraz da uyumsuz bir çocuktum. Yetenekli olmasaydım, deli çocuktum. Deli de kalırdım. Yetenekle birleşince 'sanatçı çocuğu' deniyor. Bir tek uyumlu olduğum ilişki eşimle aramdaki ilişki. O da benim gibi deli çünkü.

Yenge de tınlı bir yazar, Mine Söğüt... Aile kurmak zor gelmedi mi?

- Ben aile kurmadım. Aile kurmuş olmak için bir de çocuk gerekiyor. Ben evliyim de çocuğumuz yok. Biz flört ediyoruz. Nikah yüzüğünü de benim gibi güzel taşıyan azdır. Böyle, en evli gibi olmayan evliler tasır ancak. Obürleri yalan yere tasır. Aile kurumuna çok karsıyım. Bu nedir yahu, bütün bir ömür veeek veeek geçer mi? Bir kadınla bir adam birbirini seviyor, bütün ömürlerini birbirlerini ailesiyle geçiriyorlar. Sorunlu ilişkileri gözlemleyerek geçti hayatım. Ben aldırımıyorum reklamlarla, gazeteyle, popüler kültürle bize dayatılan 'Evlen çocuk yap, tüketimin parçası ol', söylemine. Aile kurumunu herkes övüyor. Bunu nereden öğreniyoruz. Böyle ömür geçer mi? Geçer de, karımla ben bunu başka türlü yaşadık. Biz adada, faytonla evlendik; gelinlik ve damatlık giymeden. Hippi evliliği gibi bir seydi, bence hâla da öyle. Ciddi ciddi aileye kafa tutuyorum. Ben aile kurmadım!

Tekrar çocukluğa dönelim. Şehirde mi büyüdünüz? Bu sizi mutsuz etti mi?

- Ben çok kişilikliydim. Öğretmenlerim hayta, uyumsuz, çıkıntı, yetenekli, ama yaramaz derlerdi. Ne olacak yani, onların yargıları önemli değil. Çocuğum olsa köyde büyütürüm.